

нове и все по яко и по-яко ни привързва къмъ незгодитѣ и ни казва: оставете илюзиитѣ, ако искате да бждите спокойни!

Йовка — Немога да те позная, Мара!

Мара — Сама се ненавиждамъ, но това е живота.

Дълго мълчание.

Чуватъ се стъпки.

Йовка. — Но ти не ми отговори на запитването, а нѣкой иде и —

Мара — Нищо това е Борьо. Можемъ и прѣдъ него.

Йовка, — Ни дума, не искамъ да знае той.

Вратата се отварятъ. Влиза Борьо.

VII

Мара, Йовка, Борьо, привързватъ съ черна връзка прѣзъ сѣитѣ.

Борьо — Отваря вратитѣ и едва пристѣпва. Здравѣй! Като чува Йовкина гласъ. А, Йовка, ти си тукъ? —

Мара — Ела на диванчето.

Мълчание.

Мара. — Какво да ви почерпя: кафе или чай? — Борьо, ти имашъ думата, защото сега ставашъ отъ почивка.

Борьо. — Азъ ще попитамъ, Йовка.

Йовка. — Менъ е безразлично.

Борьо — Тогава — кафе.

Мълчание.

Мара излиза.